

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **K. T.**, narozena dne X
státní příslušnost Ukrajina

zastoupena advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 8. 2023, č. j. MV-104660-4/SO-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 23. 8. 2023, č. j. MV-104660-4/SO-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 4. 2023, č. j. OAM-6047-13/ZM-2023.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně má za to, že v průběhu odvolacího správního řízení zhojila vytýkané vady žádosti. Odkázala na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 9. 2016, č. j. 30 A 46/2015-41, který odkazuje na zásadu jednotnosti řízení. Žalobkyně uvedla, že na území České republiky pobývá podstatnou část života a řádně zde pracuje. Žalobkyně má za to, že by opačná interpretace byla projevem přepjatého právního formalismu. Odkázala též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, který se týká přepjatého formalismu při posuzování náležitostí žaloby ve správním soudnictví. Žalobkyně má za to, že žalovaná porušila § 174a zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), kdy měla z důvodu odstranění vad žádosti vyhovět.

III. Vyjádření žalované

3. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že každé správní řízení musí být posuzováno individuálně a jednotlivá kritéria v různých případech mohou mít s ohledem na skutkové okolnosti různý vliv. K námitce přepjatého formalismu v postupu správního orgánu I. stupně žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně podstupoval v souladu se správním řádem, kdy ze spisu vyplývá, že k žádosti nebyly doloženy všechny zákonem požadované náležitosti. Postup správního orgánu I. stupně tedy nelze hodnotit jako přepjatý formalismu, ale je nutné jej vnímat jako interpretaci příslušného právního předpisu. Žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Azs 180/2018-51.
4. K námitce porušení ust. § 174a zákona o pobytu cizinců žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2020, č. j. 10 Azs 17/2020-32, podle kterého, nejsou-li splněny podmínky projednání žádosti, např. pokud žádost nebyla podána včas a nebyly prokázány důvody nezávislé na vůli cizince, které vedly k opožděnému podání žádosti, nemá správní orgán jinou možnost než řízení zastavit. Zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele nepřichází v úvahu, jelikož zastavení řízení je rozhodnutím procesní povahy a o žádosti není meritorně rozhodováno. Žalovaná konstatovala, že v projednávaném případě nebyl prostor pro posouzení přiměřenosti dopadů napadeného usnesení do soukromého a rodinného života žalobkyně, navíc za situace, kdy žalobkyně ničeho takového v řízení před správním orgánem I. stupně nenamítala.
5. Žalovaná uvedla, že žalobkyně má s ohledem na vojenský konflikt na Ukrajině možnost zachovat své pobytové oprávnění na území, a to podáním žádosti o dlouhodobé vízum podle § 33a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, na pracovišti správního orgánu I. stupně.

IV. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobkyně požádala dne 24. 1. 2023 o prodloužení

platnosti zaměstnanecké karty. Žalobkyně k této žádosti přiložila pracovní smlouvu uzavřenou se zaměstnavatelem S. G. s.r.o. dne 27. 12. 2022. Datum nástupu do zaměstnání je dle smlouvy dne 5. 3. 2023.

7. Dne 7. 3. 2023 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření žalobkyně a pracovní smlouva uzavřená se zaměstnavatelem J. G. s.r.o. ze dne 28. 2. 2023. Žalobkyně zároveň uvedla, že v rámci separátního řízení žádala o změnu zaměstnavatele. Z popisu pracovního místa vyplývá, že zaměstnavatel na uvedenou pozici požadoval minimální stupeň vzdělání „úplné středoškolské vzdělání s maturitou“.
8. Výzvou ze dne 29. 3. 2023 správní orgán I. stupně vyzval žalobkyni prostřednictvím jejího právního zástupce k odstranění vad žádosti a doplnění dokladu prokazujícího její odbornou způsobilost. Žalobkyni byla k doložení této náležitosti poskytnuta lhůta 10 dnů ode dne doručení této výzvy. Byla zároveň poučena, že pokud tuto vadu žádosti neodstraní, bude řízení o její žádosti zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Výzva byla právnímu zástupci žalobkyně doručena dne 29. 3. 2023.
9. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 24. 4. 2023, č. j. OAM-6047-13/ZM-2023, zastavil řízení o žádosti žalobkyně podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.
10. Žalobkyně podala dne 8. 5. 2023 blanketní odvolání. Dne 10. 5. 2023 žalobkyně k odvolání doplnila doklad o středoškolském vzdělání.
11. Správní orgán I. stupně postoupil odvolání dne 2. 6. 2023 žalované. Žalovaná dne 23. 8. 2023 vydala napadené rozhodnutí, jímž odvolání žalobkyně zamítla a potvrdila usnesení správního orgánu I. stupně. Žalovaná shledala, že k žádosti žalobkyně nebyly doloženy všechny zákonem požadované náležitosti žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, přičemž žalobkyně na výzvu správního orgánu I. stupně nijak nereagovala. Správní orgán I. stupně tedy postupoval v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalovaná zároveň uvedla, že vzhledem k tomu, že bylo usnesení správního orgánu I. stupně vydáno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, nebylo zákonnou povinností správních orgánů zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti žalovaná odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2019, č. j. 3 A 16/2017-47. Žalovaná zároveň konstatovala, že neshledala rozpor usnesení s mezinárodními závazky České republiky. Pro úplnost uvedla, že žalobkyně má možnost zachovat své pobytové oprávnění na území podáním žádosti o dlouhodobé vízum podle § 33a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Není tedy vystavena nutnosti bezprostředního vycestování z území. V případě držitele dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu vydává úřad práce povolení bez prověřování trhu práce, tedy nezkontroluje, jestli je možné takové místo obsadit jinak, a celý proces je pro uchazeče rychlejší. K dokladu o středoškolském vzdělání žalobkyně žalovaná odkázala na § 82 odst. 4 správního řádu, přičemž neshledala žádný důvod ospravedlňující prodlevu, s jakou žalobkyně doklad o odborné způsobilosti doložila. Odkázala přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 7 Azs 237/2017-26. Žalovaná tedy konstatovala, že správní orgán I. stupně nemohl žádost žalobkyně projednat a musel o ní procesně rozhodnout.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalobkyně se na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřila a žalovaná souhlasila s rozhodnutím ve věci bez jednání. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

13. Podle § 82 odst. 4 správního řádu: *„K novým skutečnostem a k návrhům na provedení důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.“*
14. Žalobkyně namítala, že v rámci odvolacího řízení zhojila vytýkané vady žádosti a žalovaná měla k doloženému dokladu přihlídnout.
15. Městský soud neshledal tuto námitku žalobkyně důvodnou. Zásada jednotnosti správního řízení, na kterou žalobkyně poukazovala, je zakotvena v § 36 odst. 1 správního řádu, dle něhož *„[n]estanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy.“* Ve vztahu k řízení o odvolání je však v § 82 odst. 4 správního řádu zakotvena zásada koncentrace řízení. Dle komentáře k uvedenému ustanovení je *„[s]právní řízení rozděleno do dvou fází (řízení před orgánem prvního stupně a řízení odvolací), kdy účastník řízení je podle zásady ‚právo přejí bdělým‘ nucen aktivně hájit svá práva již před správním orgánem prvního stupně.“* (JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. § 82 [Náležitosti odvolání]. In: JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. Správní řád. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 630).
16. V rámci odvolacího řízení se jednotnost řízení projevuje tím, že odvolací orgán přihlídně k novým skutečnostem a k návrhům, které účastník řízení nemohl uplatnit dříve. Rozhoduje tedy podle stavu ke dni vydání svého rozhodnutí. Zároveň má odvolací orgán možnost s ohledem na jednotnost řízení napravit pochybení správního orgánu I. stupně.
17. Soud přisvědčuje žalované, že v daném případě nebyl důvod pro zohlednění dokladu žalobkyně o vzdělání, neboť žalobkyně neuvedla žádné důvody, pro které tuto náležitost žádosti nemohla doložit v rámci řízení před správním orgánem I. stupně, a to buď v rámci lhůty stanovené prvostupňovým orgánem, případně po uplynutí této lhůty do vydání usnesení správního orgánu I. stupně. Žalobkyně na výzvu správního orgánu I. stupně nereagovala žádným způsobem, nepožádala ani o prodloužení lhůty pro doložení potvrzení o vzdělání. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo přitom vydáno až 14 dní po marném uplynutí lhůty pro doplnění žádosti. Soud tedy neshledal, že by žalovaná pochybila, pokud nepřihlédla k dokladu o vzdělání doloženému až v rámci řízení o odvolání žalobkyně.
18. Pokud jde o rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 9. 2016, č. j. 30 A 46/2015-41, soud neshledává tento rozsudek přílehlavým, neboť v odkazovaném případě správní orgány posuzovaly žádost cizince meritorně, na rozdíl od případu žalobkyně, o jejíž žádosti nebylo rozhodováno a řízení bylo zastaveno rozhodnutím procesním. Krajský soud posuzoval námitku cizince ohledně správnosti posouzení jedné z náležitostí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, a to doklad o výši úhrnného měsíčního příjmu cizince a jeho rodiny. V daném

případě tedy řízení o žádosti cizince nebylo zastaveno a správní orgán I. stupně tuto žádost meritorně posoudil. Cizinec však nebyl věcným posouzením své žádosti spokojený, a tudíž podal ve věci odvolání, k němuž doplnil další podklady pro prokázání výše úhrnného měsíčního příjmu. Krajský soud zároveň shledal, že správní orgán I. stupně pochybil při posouzení prokázání úhrnného měsíčního příjmu cizincem, a konstatoval, že odvolací orgán toto pochybení neodstranil, navzdory tomu, že měl s ohledem na zásadu jednotnosti řízení možnost toto pochybení napravit.

19. Městský soud tedy má za to, že z žalobkyní citovaného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové nevyplývá povinnost žalované bez dalšího prolomit ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu a zohlednit podklady žádosti, které žalobkyně mohla uplatnit již v rámci řízení před správním orgánem I. stupně.
20. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, že by postup žalované vedl k přepjatému formalismu. Pokud by totiž bez dalšího žalovaná musela přihlédnout k novým návrhům, které mohla žalobkyně předložit již v rámci řízení před správním orgánem I. stupně, došlo by k vyprázdnění ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, který zavádí koncentraci řízení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2016, č. j. 5 Azs 115/2016-34, patří koncentrační zásada vyjádřená v § 82 odst. 4 správního řádu mezi jednu ze zásad správního řízení. Podle uvedeného rozsudku se koncentrační zásada „typicky uplatní v řízeních zahajovaných na návrh, tedy v řízeních o žádosti. Je totiž především na žadateli, aby shromáždil a předložil správnímu orgánu potřebné podklady pro rozhodnutí. Jestliže tak žadatel neučiní, svědčí to o jeho nečinnosti a neochotě poskytnout správnímu orgánu I. stupně součinnost. Toto pochybení pak nemůže být zhojeno cestou uvedení nových tvrzení a důkazů v rámci odvolání. V řízeních o žádosti je proto zásada koncentrace řízení zcela na místě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60. (...)) Nejvyšší správní soud uvádí, že zásada koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu je běžně používaný institut také v pobytových věcech cizinců a nepřipouští se zde žádné odchylky (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015-36, nebo ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36).“
21. Soud neshledal případným ani odkaz žalobkyně na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56. V uvedeném usnesení se rozšířený senát zabýval otázkou, zda se jedná o neodstranitelnou vadu, jež by měla vést k odmítnutí návrhu podle § 37 odst. 5 s. ř. s., jestliže žalobce označí v žalobě jako žalovaného správní orgán I. stupně, ale z obsahu žaloby je zřejmé, že brojí i proti rozhodnutí správního orgánu II. stupně. Nejvyšší správní soud posuzoval postup Krajského soudu v Brně, který odmítl žalobu proto, že shledal neodstranitelný nedostatek podmínky řízení způsobený tím, že žalobce v žalobě chybně označil jako účastníka řízení správní orgán I. stupně. Nejvyšší správní soud shledal tento postup Krajského soudu v Brně jako formalistický a v rozporu s principy materiálního právního státu a smyslem a účelem soudního řízení. Na základě uvedeného závěru však nelze dovodit, že by žalovaná měla vždy přihlédnout k náležitosti žádosti, kterou mohla žadatelka ke své žádosti doložit již v rámci řízení před správním orgánem I. stupně, pokud neuvede ani v odvolání žádné důvody, které jí bránily v předložení tohoto dokumentu na výzvu správního orgánu I. stupně v předcházejícím řízení.
22. Nejvyšší správní soud se již opakovaně zabýval výslovně otázkou uplatnění zásady koncentrace řízení v pobytových věcech cizinců. Např. v rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č.

- j. 7 Azs 237/2017-26, uvedl, že „[z] konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá, že v pobytových věcech cizinců se plně uplatní koncentrační zásada a že odvolací orgán nemůže zohlednit dodatečně předložené doklady v odvolacím řízení.“ V rozsudku ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, uvedl, že „[s]těžovatelce lze přisvědčit v tom, že zásada koncentrace řízení není neomezená. V určitých typech řízení je prolomena zásadami uvedenými zejména v § 2 a § 3 správního řádu. Typicky se jedná o řízení o přestupcích a správních deliktech (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2009, č. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS, a ze dne 27. 11. 2012, č. 1 As 136/2012-23, č. 2786/2013 Sb. NSS, bod 14). Koncentrační zásada se neuplatní obecně též v řízeních, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, č. 5 As 7/2011-48, č. 2412/2011 Sb. NSS). Výjimka z uplatnění zásady koncentrace řízení se ovšem v nynějším případě nemůže uplatnit. Řízení se vede o žádosti stěžovatelky, tedy nebylo zahajováno z moci úřední. Nebylo rozhodováno o uložení povinnosti ani o otázce správního trestání. Krajský soud správně poukázal na rozhodnutí NSS, ze kterého vyplývá, že v řízeních o žádosti je zásada koncentrace řízení zcela namísto (rozsudek NSS ze dne 4. 11. 2009, č. 2 As 17/2009-60, ...). K uplatňování této zásady běžně dochází též v pobytových věcech cizinců a nepřipouštějí se zde žádné odchylky (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 11. 2015, č. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, č. 10 Azs 95/2015-36, bod 12, nebo ze dne 29. 8. 2016, č. 7 Azs 99/2016-36, bod 25). NSS uzavírá, že zásada koncentrace řízení se vztahuje také na nyní projednávanou věc. NSS se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu, že v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu stěžovatelka neuvedla žádné relevantní důvody, které by objasnily, proč nemohla doklady předložit již v řízení I. stupně. (...) Aplikace zásady koncentrace řízení v takovém případě není zbytečným formalismem. S ohledem na vše výše uvedené lze proto uzavřít, že žalovaná byla oprávněna aplikovat zásadu koncentrace řízení a krajský soud tuto námitku posoudil zcela správně.“
23. Žalobkyně ve svém odvolání či ve své žalobě neuváděla a ani ze správního spisu nevyplývá, že by bylo v jejím případě na místě prolomit zásadu koncentrace řízení. Žalobkyně ve své žalobě pouze uvádí, že na území České republiky pobývá podstatnou část života a řádně zde pracuje. Otázku prolomení zásady koncentrace řízení tak žalobkyně spojuje s otázkou posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
24. Převažující judikturní proud stojí na závěru, že na případy, kdy je řízení o žádosti o vydání pobytového oprávnění zastaveno z důvodu neodstranění vad žádosti, nedopadá povinnost správních orgánů posuzovat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“). V takových situacích totiž správní orgány v důsledku procesní pasivity žadatele vůbec nemají možnost o žádosti meritorně rozhodnout (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24, ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, a ze dne 17. 2. 2021, č. j. 8 Azs 29/2019-41).
25. K problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které „[u]stanovení § 174a zákona [...] o pobytu cizinců [...] stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit

na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců [...]“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). Povinnost posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých. Tato povinnost se podle konstantní judikatury správních soudů nevztahuje na procesní rozhodování o zastavení řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28, ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27, nebo ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016-41). Správní soudy však v minulosti výslovně připustily, že i v situaci, kdy není v řízení vedeném podle zákona o pobytu cizinců rozhodováno meritorně, může být správní orgán povinen posoudit přiměřenost dopadu jeho rozhodnutí do soukromého a rodinného života v smyslu čl. 8 Úmluvy, resp. Úmluvy o právech dítěte, vyhlášené pod č. 104/1991 Sb. (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2022, č. j. 1 Azs 268/2021). Za určitých okolností je tedy správní orgán povinen posoudit, zda je vydání napadeného rozhodnutí v souladu s čl. 8 Úmluvy, a to také v případě, kdy to výslovně ze zákona nevyplývá, v případě žalobkyně se však o tento případ nejedná. Předně musí soud uvést, že žalobkyně ani ve svém odvolání žádným způsobem netvrdila, z jakého důvodu by mohlo být rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života. Také v samotné žalobě žalobkyně pouze obecně uvádí, že na území České republiky pobývá podstatnou část života a řádně zde pracuje, tyto okolnosti však neupřesňuje. Dále má soud za to, že adekvátně tvrzenému žalovaná obecně posoudila otázku přiměřenosti rozhodnutí s ohledem na obecnou situaci na Ukrajině, přičemž konstatovala, že žalobkyně má s ohledem na ozbrojený konflikt možnost zachovat své pobytové oprávnění na území, a to podáním žádosti o dlouhodobé vízum podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná konstatovala, že žalobkyně není vystavena nutnosti bezprostředního vycestování z území, je tedy značně omezený také dopad rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života.

26. Soud tedy shrnuje, že žalovaná nepochybila, když zamítla odvolání žalobkyně, které obsahovalo pouze doklad o ukončeném středoškolském vzdělání bez jakéhokoli vysvětlení, z jakého důvodu žalobkyně tento doklad nedoložila v předchozím řízení, a bez jakéhokoli tvrzení, z jakého důvodu by dané rozhodnutí mohlo představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně. Též žalobní námitky jsou velmi obecné. Žalobkyně odkazuje na její dlouhý pobyt na území České republiky, soud však neshledal, že by se bez dalšího jednalo o důvod pro prolomení zásady koncentrace řízení, neboť z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalobkyně může na území České republiky nadále pobývat, požádá-li o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území České republiky. Žalobkyně přitom neupřesnila, jak dlouho na území České republiky pobývá, přičemž ze správního spisu vyplývá, že první pobyt žalobkyně na území České republiky je evidován roku 2018. Obdobně soud jako důvod pro prolomení zásady koncentrace řízení neshledal skutečnost probíhajícího ozbrojeného konfliktu na Ukrajině, neboť žalobkyně má možnost požádat o příslušné dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území. Žalobkyně může zároveň po udělení tohoto víza požádat o vydání povolení k zaměstnání.
27. Žalobkyně zároveň požádala o přiznání odkladného účinku její žalobě. Soud o tomto návrhu samostatně nerozhodoval, neboť rozhodl bezodkladně ve věci samé.
28. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78

odst. 7 s. ř. s. zamítl.

29. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. října 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně